

Kur nav krietnas vadības, tur tauta iet bojā, bet, kur daudz
sapratīgu padomdevēju, tur viss izdodas labi

Salamana Pamācības 11:14

Augusts (149)

2018

Zāļu iela 12, Priekule, LV-3434; Reģ.nr.90000159161; SWEDBANKA Konts LV61HABA0551032019880

Mūsu draudzes dievnams šogad svin 70 gadu pastāvēšanas jubileju!

Priekules baptistu draudzes dievnams ir uzbūvēts 1948. gadā, un tā ir padomju varas gados Latvijā ilgu laiku vienīgā no jauna uzceltā baznīca. 1948. gada 20. jūnijā notika jaunuzceltā dievnama atklāšana.

“Priekules draudzes vēsture ir ticības liecība par Dieva darbu Latvijā. Kaut vai tas, ka pēc Otrā pasaules kara pat ēst nebija ko, bet Priekules draudze jau atjaunoja sagrauto draudzes namu.” /Agris Dzelme, intervijā Baptistu Vēstnesim, 2010.g.maijs/

Lai varētu uzsākt jaunās baznīcas būvniecības darbus nograutā dievnama vietā, draudzes locekļi ziedoja būvmateriālus, kā arī paši iesaistījās būvdarbos. Savukārt draudzes koris apbraukāja citas draudzes, kur sniedza koncertus un vāca ziedojumus baznīcas atjaunošanai.

Mirdza Saule, ilggadēja kora dziedātāja, kavējas atmiņās par šo laiku: ”Lai nepilna gada laikā uzceltu dievnamu, ar entuziasmu, labu gribu un darba prieku vien nepietika. Mēs braucām ”nabagos”. Braucām ar smago mašīnu ar zemiem bortiem ap 70 cilvēku. Visi saķērušies, turas cits pie cita, lai ceļa grambās kāds nepārkristu pār bortu. Ceļi bija dubļaini, izdangāti, bedraini. Reiz braucām uz Aizputi. Pusceļā saplīst mašīna, esam nelaimīgi, – mūs tur gaida! Labi, ka brauca cita mašīna, kuras šoferītis mūs laipni uzņēma un aizveda. Tā tiešām bija Dieva palīdzība, jo toreiz mašīnu vēl bija maz un it sevišķi svētdienās nebraukāja pa ceļiem. Tomēr mēs ar prieku braucām uz citiem dievnamiem, braucām dziedādami, jokodami. Lai cik grūti bija, lai cik daudz strādājām, mūsu pastāvīgs pavadonis bija prieks. Mēs bijām jauni, mūs nenomāca rūpes. Jā, mēs gājām bez kādām rūpēm. Mums patika. Mums nebija TV un daudz kas, kas šodien jauniešiem. Bet mums bija īsts prieks par to, ko darījām.”

Svētkus svinēsim 25.un 26.augustā!

"Reizēm ir jāsāk skriet, lai redzētu, kurš skrien tev līdzi. Reizēm ir jārunā klusāk, lai redzētu, kurš tevi patiešām klausās. Reizēm ir jāpakāpj soli atpakaļ, lai redzētu, kurš vēl ir tavā pusē. Reizēm ir jāpieņem nepareizs lēmums, lai redzētu, kurš tevi atbalsta, kad viss brūk."

P.Koelju

➤ 12.augustā – Guntara Lašauri ievēšanas dievkalpojums!

➤ KUGIM JAUNS KAPTEINIS

29. jūlijs Jelgavas baptistu draudzē bija skaista un ilgi gaidīta svētku diena. Kalpošanā tika ievests mācītājs Mārcis Zīverts. ...dievnams pildās ar māsām un brāļiem Kristū, tuviem, tāliem viesiem, LBDS amatpersonām. Smaržo ziedi. Svētku dievkalpojumu ar 23.psalma lasījumu ievada mācītājs Pēteris Eisāns. Mūzika un dziesmas skan sevišķi dzīvespriecīgi, ar sen taupītu sajūsmu. Koris atskaņo pirmo no M. Zīverta izraudzītajām dziesmām ar zīmīgu tekstu: “Ej, tā saka Tas Kungs, ej un pasludini Mani kā Ķēniņu mūžīgi...”

Vēlam svētīgu kalpošanu!

➤ Marta par nometni pusaudžiem “Vienmēr virsotnē”:

Lielas uzvaras sākas ar mazām izvēlēm.

Cauri visiem “*nav vērts*”, “*ir par grūtu*”, “*tas taču nav reāli*” un arī pārējiem “*mēs nevaram*”, mēs to izdarījām!

Es neieslēgšu garos “*p a l d i e s*” tekstos, bet gribu lai visi zin, ka mums bija labākie dalībnieki, vadītāji un superīgākā nometne !!!

<https://www.youtube.com/watch?v=AiydRkt2rvo>

- Noslēdzies Tēvu un Dēlu 7.laivu brauciens! Šogad bijām Lietuvas Ventā. Tas sākās netālu no Kuršēniem un beidzās Vieķšnos. Superīgākais vasaras piedzīvojums tēviem kopā ar dēliem!

Augstu zem cirka kupola akrobāts staigāja pa virvi, stumdams savā priekšā vienriteņa ķerru. Pēc otrā pārgājiena viņš uzdod publikai jautājumu: “Kas tic, ka es arī trešo reizi pārstumšu ķerru otrā pusē?” Kad ir pacēlušās vairākas rokas, akrobāts jautā vienam: “Vai jūs ticat?” “Protams, tāpēc es pacēlu roku.” “Tad sēdieties ķerrā!” Te izrādījās, ka šim skatītājam un arī pārējiem bija ticība, bet nebija drošas pārliecības.

Dievs prasa, lai ticīgajam būtu tāda ticība, kas ir droša pārliecība. “Jo ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām.” (Ebr.11:1). Lai pieņemtu cilvēku kā Savu bērnu, nepietiek ar to, ka šis cilvēks pielaiž varbūtību – ka ir Dievs, ka Bībele ir Dieva Vārds, ka būs Dieva tiesa, būs augšāmcelšanās un tā tālāk. Vajadzīga stipra pārliecība, ka tas viss tiešām tā ir.

Pie tam šī drošā pārliecība ir joprojām tikai ticība, ne vairāk. Bībele atšķir divus atskārsmes līmeņus – ticību un skatīšanu. “Jo mēs dzīvojam ticībā, ne skatīšanā.” (2.Kor.5:7) Acīmredzot “skatīšana” nozīmē tiešu pierādījumu pieejamību. Kamēr ir tikai netieši jeb nosacīti pierādījumi, iespējams ticēt vai neticēt; parādīt un pierādīt vēl nav iespējams.

Kādēļ Dievs pieprasa šo drošo pārliecību par vēl neredzamām lietām? Kādēļ nepietiek ar to, ka cilvēks, godīgs un piesardzīgs domātājs, pielaiž Dieva esamības iespēju, bet ar gala slēdzienu grib nogaidīt, kamēr viss būs pilnīgi skaidrs? Un kāpēc vispār Dievam vajag, lai cilvēks ticētu? Ja Dievs ir nolēmis samaksāt grēcinieka parādu un tad pieņemt viņu, it kā tas nekad nebūtu grēkojis, kāpēc Viņš uzstāda noteikumu, lai grēcinieks ticētu? Vai grēcinieks, kas tic, ir labāks, nekā otrs grēcinieks, kas netic? Ja labāks, tad ar ko?

Vai tas, kas tic, ir labāks? - Nesteigsimies ar atbildi. Vispirms uzzināsim, kam jānotiek un kas notiek ar grēcinieku, kas kļūst ticīgs.

Jāņa Evaņģēlija 3.nodaļā sastopam godīgu Rakstu mācītāju Nikodēmu, kas atnāca pie Jēzus naktī, lai varētu netraucēti pārrunāt svarīgās Dieva lietas. Šīs sarunas fragmentā mēs atrodam, ka Jēzus bez aplinkiem atklāja Nikodēmam galveno, kas vajadzīgs, lai Dievs cilvēku varētu pieņemt Savā valstībā. “Patiesi, patiesi Es tev saku: Ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības.” (3.p.)

Dievs Savu valstību komplektē no apzinīgām būtņēm, kuras grib un spēj dzīvot godīguma, skaidrības, saticības un mīlestības gaisotnē. Mēs visi šīs spējas esam zaudējuši. Par to liecina neciešamais garīgais un fiziskais piesārņojums mūsu pārvaldē nodotajā planētā.

Lai dzīvotu un būtu pie Dieva, mums vispirms jānokārto mūsu grēka parāds; - to ir darījis Kristus, mirdams mūsu vietā pie krusta. Ar to mēs iegūstam tiesības dzīvot saskaņā un laimes apstākļos, bet negūstam spējas dzīvot šajos apstākļos, t.i.paradīzē. Ja mēs tur nonāktu tādi, kādi mēs šeit un šodien esam, tad mēs ātri vien paradīzi pārvērstu par elli. Kristus nopelna dēļ visi cilvēki ir tiesīgi dzīvot debesīs, bet nav derīgi tur dzīvot. Lai kļūtu derīgi, jānotiek pārmaiņai mūsu tieksmēs, mūsu prioritātēs, mūsu gaumē, mūsu raksturā, mūsu domāšanas veidā un mūsu jūtu dzīve. Mums jāpārtop. Šo pārmaiņu Bībele sauc par jaunpiedzimšanu, par piedzimšanu no augšienes, arī par atgriešanos. Pēdējais jāsaprot tā, ka mēs ejam nepareizā virzienā, prom no laimes un no dzīvības; bet mēs varam atgriezties jeb pagriezties un doties gluži citā, būtībā – gluži pretējā virzienā. Daudz kas tāds, kas agrāk bija pa labi no mums un šķita labs, tagad palicis pa kreisi, un mēs to noraidām. Un otrādi.

Procesā, kas rada šo pārmaiņu, ietilpst sevis pāraudzināšana, bet ar to vien nepietiek. Šajā procesā jāpiedalās varenam radošam spēkam, kas nāk no Dieva. Šo spēku Bībele sauc par Svēto Garu. Šis spēks ir izšķirošais, tas nozīmē daudz vairāk, nekā mūsu neveiklie mēģinājumi pašiem atbrīvoties no atkarībām un iegūt jaunu raksturu. Bet arī mūsu pašdarbība ir vajadzīga; ne tāpēc, ka Dievs nevarētu bez tās iztikt; Dievs nevar iztikt bez mūsu piekrišanas. Debesu valstībā nav spaaidu; tur būs vieta tikai tiem, kas ilgojas pēc debesīm un debesu dzīvesveida. Savas ilgas un piekrišanu, savu nopietno gribu piedalīties augstākas kvalitātes dzīvē mēs nevaram pierādīt citādi, kā nopietni cenšoties apgūt dievišķo dzīves māku jaušajā mūsu dzīvē virs zemes.

Tagad mēs varam atbildēt uz jautājumu, ar ko ticīgais ir “labāks” par neticīgo. Dievs nevar sagatavot debesīm cilvēku, kas pats to nopietni negrib. Tā būtu vardarbība. Bet sagatavoties debesīm nevar bez ticības.

Dieva Vārdā atrodama ilustrācija, kas

ļauj saprast, cik drošai jābūt ticībai, kas vainagojas ar jaunpiedzimšanu. “Es jums piešķiršu jaunu sirdi un jaunu garu; Es izņemšu no jūsu krūtīm akmens sirdi un ielikšu jums miesas sirdi. Es jums došu Savu Garu un jūs vadīšu, ka jūs staigāsiet Manos likumos un sargāsiet un pildīsiet Manas tiesas.” (Jh.36:26.27). Salīdzinājums ar fizisku sirds transplantāciju sniedz lielu skaidrību par noslēpumaino garīgās jaunpiedzimšanas procesu.

Pirmkārt sirds transplantācija nav iedomājama bez prasmīgu ārstu palīdzības. Dzirdēts, ka veikls un uzņēmīgs ārsts apstākļu spiests ir pats sev izoperējis aklo zarnu; bet sirds transplantācijā pašdarbība būtu pilnīgi bezcerīga. Tikpat bezcerīgs ir mēģinājums pašam sevi pārāudzināt līdz dievišķības kondīcijai.

Bez tam sirds transplantācijai vajadzīga donora sirds. Par sirds donoru cilvēks kļūst nejauši un negribot, parasti, ja viņš aiziet bojā kādā avārijā. Dažreiz tuvinieki ir tie, kas piekrīt sirds izmantošanai cita cilvēka glābšanai. Toties Kristus atdeva Savu sirdi apzināti, tīšprāt, mīlēdamas visas pasaules grēciniekus. Un Golgatā Viņš cieta nesalīdzināmi vairāk, nekā kāds var ciest jebkurā avārijā. Kristus kā grēcinieku lielais brīvprātīgais Donors ir salīdzinājums, kas ļauj skaidrāk izprast Dieva Dēla upura būtību.

Treškārt šis salīdzinājums uzskatāmi rāda ticības nozīmi cilvēka pestīšanas procesā. Pati sirds transplantācijas operācija paiet slimniekam nemanot, parasti arī bez lielām sāpēm pēcoperācijas periodā. Visgrūtākais cilvēkam ir izšķirties uz operāciju. Ir zināmi gadījumi, ka slimnieks gadiem ilgi šaubās un mokās un tikai tad piesakās operācijai. Nereti ilgā šaubīšanās beidzas traģiski. Slimnieks it kā tic ārstam, bet tomēr ne tik droši, lai ļautu viņam brīvi rīkoties ar savu sirdi. Dažreiz slimnieks izšķiras tad, kad operēt ir jau par vēlu. Slimniekam trūka tās ticības, kas “sēstas ķerrā”.

Ceturtkārt var minēt to, ka slimniekam gan pirms, gan pēc operācijas jābūt paklausīgam un cītīgi jāpilda visas ārsta norādes. Pravielis garīgās transplantācijas sakarā min gatavību “staigāt Dieva likumos”.

Ja ar to domāta ar visiem Dieva baušļiem saskanīga dzīve, tad tas ir vairāk, nekā mēs pie labākās gribas spējam. Dieva baušļi prasa absolūtu altruismu, pašaieliedzīgu mīlestību pat pret ienaidniekiem, neaptraipītu skaidrību pat domās un jūtās, pie kam ne tikai pasīvu bezgrēcību. “Tad nu kas zina labu darīt un to

nedara, tam tas ir par grēku.” (Jēk. 4:17). Vai kāds var dzīvot virs zemes, nepalaizdams nevienu pašu izdevību darīt labu?

Bet “staigāt Dieva likumos” nav Dieva prasība, bet gan Viņa apsolutējums. “Es jums došu Savu Garu un darīšu, ka jūs staigāsiet Manos likumos.” (Jh. 36:27.) Dievs apsola panākt radikālu pārvērtību ticīgā cilvēka dzīvē. Izmaiņas rezultātā cilvēks reiz spēs to, ko viņš tagad nespēj: dzīvot skaidru, bezgrēcīgu dzīvi. Tas, kas to vēlas un ir pārliecināts, ka Dievs spēj un grib viņam palīdzēt, no savas puses neatlaidīgi centīsies gan pasīvi, gan aktīvi ievērot Dieva baušļus. Tādiem Dievs palīdz, un izmaiņas viņu dzīvesveidā notiek. Pilnīgi svēts un bezgrēcīgs cilvēks vēl nekļūst.

Melu un netaisnības pārsātinātajā pasaulē pilnīgi bezgrēcīgs varēja būt tikai Tas, kas bija nācis no debesīm. Cilvēks būs morāli pilnīgs tad, kad zemes gaisotne būs attīrīta, un to Dievs darīs nākotnē. Šodien tikumiskās pilnveidošanās darbs vēl noris pakāpeniski un ar mainīgām sekmēm. Šodien lielā atšķirība starp cilvēku un cilvēku ir tā, ka viens tic, bet otrs netic, ka Dievs grib un spēj pilnveidot pasauli.

Atšķirība dzīvesveidā starp vienu un otru var nebūt liela: Dievs ietekmē arī neticīga cilvēka prātu un sirdsapziņu, mudinot to uz labu. Bet ja trūkst ticības ideālam un ilgu pašam kļūt ideālam, Dievs neizdarīs garīgo sirds transplantāciju pret cilvēka gribu.

Morālo, Dieva baušļiem atbilstošo dzīvesveidu Bībele nosacīti sauc par darbiem. Dievs “atmaksās ikvienam pēc viņa darbiem.” (Atkl.22:12.), Mūžīgā dzīvība apsoluta tam, kas Jēzus vārdus “dzird un dara”, bet tas, kas “dzird un nedara” aizies bojā.(Mat.7: 24 – 27.).

Rakstos ir arī aprādīts, ka mūsu darbi virs zemes nekad nav pilnīgi, labie darbi bez ticības cilvēku nedara taisnu, t.i. derīgu Dieva valstībai. Darbu, t.i. tikumiskā dzīvesveida mūžīgā vērtība ir tā, ka šie darbi liecina par mūsu ticību.

Ir arī atšķirība starp ticību un ticību. Par ticību sauc gan lētticību, gan nedrošu pieņēmumu par Dieva varbūtējo esamību, gan arī konfesionālo piederību. Šie ticības paveidi nekvalificē ticīgo Dieva valstībai. Īstās ticības pazīme ir darbi – Dieva likumam paklausīga dzīve. Pie tam sasniegtais tikumības līmenis nav izšķirošais, jo morālo pilnību šajā dzīvē nesasniedz neviens. Izšķirošais jautājums ir – vai cilvēks dara itin visu, ko viņš saprot un spēj.

Golgatas notikuma aprakstos minēts kāds

Ļaundaris, kas reizē ar Kristu tika notiesāts un bija piekalts pie krusta blakus Pestītājam. Savas nelietīgās dzīves pēdējās stundās ļaundaris izjuta nožēla par saviem grēkiem un izteica ilgas pēc pilnības Dieva valstībā. Jēzus viņam apsolīja, ka viņš būs kopā ar Jēzu paradīzē (Lk.23:43.). Daži no sirds izteiktie vārdi bija viss, ko ļaundaris vairs spēja veikt savas morālās pilnīgošanās labā. Bet ar šo mazumu pietika, lai apliecinātu ļaundara ticību un ilgas, un tas ir lielākais, ko ar labiem darbiem var panākt.

Šo patiesību ilustrē un padziļina kāda

vienkārša alegorija. Maza meitenīte grib palīdzēt vecākiem. Viņa ieiet šķūnītī, pietupjas pie malkas strēķa un saņem rociņās palielu klēpi malkas, bet nespēj piecelties, jo malkas klēpis pārāk smags. Tomēr viņa neatlaižas un turpina cīnīties ar savu nastu. Pēc kāda laika šo bezcerīgo stīvēšanos pamana Tēvs. Viņš pieiet no muguras, paņem klēpi meitenīti ar visu malku, ienes istabā un vēl uzslavē bērnu par sasniegto uzvaru. Aptuveni tāda ir sakarība starp ticību, darbiem un galamērķa – tikumiskas pilnības – sasniegšanu.

SKATS.LV

Četri apokalipses jātnieki. Tie ir aprakstīti Atklāsmes grāmatas sestajā nodaļā, taču Vatikāna slepenais dienests, kas izsenis bijis atbildīgs par svēto rakstu cenzūru, apzināti izdzēsis svarīgu rindkopu, kas brīdina latviešu tautu par to, ka konkrētie četri jātnieki ugunīgiem pakaviem jozīs tieši pār mūsu zemi.

Dzēsti arī to portreti, lai mēs nezinātu, ka tie ir starp mums, un liktu uz tiem skatīties kā uz glābējiem grūtos brīžos. Par laimi, 'Skats.lv' rīcībā nonākusi sena bilde no Vatikāna pagrabjiem, kas skaidri un gaiši pasaka, no kā mums bīties.

Meitenīte un āboli

Maza jauka meitenīte ar abām rociņām turēja divus milzīgus ābolus.

Istabā ienāca viņas māmiņa un mīļi smaidot vaicāja:

- "Dārgumiņ, vai dosi savai mammītei vienu ābolu?"

Mazā kādu brīdi vērās mammā, tad ātri iekodās vienā ābolā, bet pēc tam otrā.

Smaids sastinga mātes sejā. Viņa centās neizrādīt savu vilšanos.

Tad meitenīte pasniedza vienu no iekostajiem āboliem mammai un teica:

- "Ļem, mammīt, šis ir saldāks."

Atceries! Nav svarīgi, kas tu esi; cik pieredzējis esi; cik skolots un gudrs esi; nekad nekritizē. Dod iespēju cilvēkiem izpaust sevi un izskaidrot savu rīcību. Tas, ko redzi, varbūt nav tā. Nekad neizdari secinājumus citu vietā.

Bībeles lasījums augustā :

- 32.nedēļa - Salamana Pamācības 10; Atklāsmes grāmata 1-6
- 33. nedēļa - Salamana Pamācības 11; Atklāsmes grāmata 7-12
- 34. nedēļa - Salamana Pamācības 12; Atklāsmes grāmata 13-17
- 35. nedēļa - Salamana Pamācības 13; Atklāsmes grāmata 18-22

Patiesa laime

Savas dzīves kvalitātes vērtējums ir katrā no mums. Un varoņdarbs ir iemācīties būt mierā ar to, kas ir. Un pateikties Dievam par to, kas tev ir, nevis tiekties pēc tā, kas tev nav. Var tiekties pēc kaut kā labāka, caur lielu komatu: “Dievs, lai notiek Tavs prāts!”

Ar jēdzienu dzīves kvalitāte un laime, daudzi cilvēki saprot veselību. Bet ar jēdzienu vēl labāka dzīves kvalitāte – veselību un naudu. Bet ar vēl labāku dzīves kvalitāti un komfortu: veselību naudu skaistumu un varu. Un tā šos komatus var likt līdz bezgalībai.

Tad kāda ir patiesā laime?

Patiesas laimes viena no interpretācijām ir būt brīvam no visa augstāk minētā.

Konstantinopoles arhibīskaps reiz teica:

“Nabags ir nevis tas, kam ir maz naudas, bet tas, kurš neprot būt mierā ar pašu nepieciešamāko..

Bagāts ir nevis tas, kam ir daudz naudas, bet tas, kurš prot būt mierā ar pašu nepieciešamāko.

Vesels cilvēks ir nevis tas, kuram nav slimību, bet kurš nečīkst par savām slimībām.

Slims ir nevis tas, kam ir daudz slimību, bet tas, kurš slimodams, visu laiku čīkst.”

Izrādās, ka mūsu dzīves kvalitāte ir mūsos pašos. Un tāpēc varoņdarbs ir iemācīties būt mierā ar to, kas ir. Un pateikties Dievam par to, kas tev ir, nevis tiekties pēc tā, kas tev nav. Var tiekties pēc kaut kā labāka, caur lielu komatu: “Dievs, lai notiek Tavs prāts!”

Ja ir iespēja nomainīt mašīnu pret labāku, maini. Ja nav iespējas – neskaties apkārt un nečīksti, ka tev ir slikta mašīna, ne tā, ko tu vēlies. Nečīksti par saviem vecākiem, nečīksti par savu vīru, nečīksti par savu sievu. Galu galā nečīksti par savu veselību, tāpēc, ka par veselību ir jārūpējas,..”

A. Melksisedeks

Dzimšanas dienu svin:

6.08.- Armands Spēks

8.08.- Mārīte Sisene

13.08.- Ērika Kāle

14.08. - Raivis Sikсна

17.08. - Anita Vītola Peneze – 50 gadu jubileja

18.08.- Marta Roga

19.08. - Linda Brance

21.08. - Ramute Prauliņa

21.08. - Dace Saulīte

24.08. - Aina Zaķe

26.08. - Zigurds Barbins

28.08. - Mārīte Kalniņa

28.08. - Sofija Kātiņa

30.08. - Linda Ziemele-Čertogonova

«Dzīve ir vienkārša. Viss notiek ar tevi, bet nav atkarīgs no tevis. Viss notiek īstajā laikā, ne par agri, ne par vēlu». /Bairone Keitija/